

Söylemlerin Aldatmacası ile Gerçeği Ortaya Çıkarmak Arasında!

Birini destekleyen herkes kötü niyetli olmadığı gibi bir lideri savunan herkes de onun hatalarına ortak değildir; zira birçok insan güzel görünüşe ve söylemin gücüne aldanıyor ve kasıtsız olarak da yanılgıya düşüyorlar. Ancak sorun hüsnü zanla başlamıyor, aksine karineleri takip etmesinin ardından iyi niyette ısrar etmek ve kişileri, tartışılmayan veya gözden geçirilmeyen kutsal konulara dönüştürmekle başlıyor.

Ahmed Şara'ya bakış açısı, duygusal açıdan veya bir "sembol" duyulan psikolojik ihtiyaçtan değil, aksine ideolojik, yol ve sonuçlar açısından olması gerekir. Zira adamlar, etkileyici söylemi veya geçici bir aşamayla değil, birikmiş tutumlarıyla tanınırlar. Nitekim yakın ve uzak tarih bize, en tehlikeli sapma türünün, usulden vazgeçmek, normal ve inkar edilemez bir mesele haline gelene kadar kendisine zaruret ve gerçeklik (vakıacılık) elbisesi giydiren tedrici-aşamalı sapma olduğunu öğretmiştir.

Gözlemcinin ilk dikkatini çeken şey, bazılarının iddia ettiği gibi fıkhi gereklilik açısından değil, çatışmanın kendisinin yeniden tanımlanması sonucu ortaya çıkan siyasi ve askeri söylemdeki belirgin değişimdir. Öncelikler değişip düşman ile dost, ümmetin akidevi ve siyasi çatışmasının sabiteleriyle değil de uluslararası gerçekliğin baskılarıyla uyumlu olarak yeniden çizildiğinde, o zaman bu değişimin, "maslahat/çıkar" için genel bir çağrıyla haklı gösterilmesi mümkün değildir; çünkü İslam terazisinde maslahat, hüküm inşa edemez, aksine maslahat hükmün ışığında anlaşılır.

Dahası mesele hakkındaki en tehlikeli şey, mazur görülebilecek tek bir hata değildir, aksine tek bir yöne doğru ilerleyen dönüşümler silsilesidir: Sertleşmesi gereken yerlerde söylemi yumuşatmak, birleştirilmesi gereken yerde söylemi sertleştirmek ve şerî hükümlerin ve ümmetin uzun vadeli maslahatlarının dayattığı şeylere değil de uluslararası aktif güçlerin dayattığı şeylere sürekli uyum sağlamak gibi. Bu yol, dengeli bir içtihat değildir; aksine ezici gerçekliğin mantığına aşamalı/tedrici olarak boyun eğmektir ki böylece gerçeklik/vakıa, ideolojisinin sınırını belirleyen şey olsun, aksi değil.

Burada "şartlar zor" veya "aşama bunu dayatıyor" şeklindeki bir argüman doğru değildir; çünkü bu gerekçe, tarih boyunca en büyük sapmaları haklı çıkarmak için kullanılan aynı gerekçedir. Eğer şartların değişmesi, usulün değişmesi için bir gerekçe olsaydı, ümmet için sabit bir usul kalmayacağı gibi sebat etmenin bir anlamı ve fedakarlığın da bir kıymeti kalmazdı.

Hâlâ bunu savunanlara gelince; onlardan çoğu gerçeklikleri savunmaktan ziyade zihinlerinde oluşturdıkları bir imajı ve yıkılmasından korktukları bir umudu savunuyorlar. Tehlike işte burada yatıyor; zira savunma, gerçeği araştırmaktan hatayı kabul etme korkusuna dönüşüyor. Bu, anlaşılabilir insani bir durumdur; ancak bununla kanlar ve kaderler hakkında hüküm vermek caiz değildir.

Adil olan mizan, insanlardan bir beyyine olmaksızın tekfir etmeyi veya ihanetle suçlamayı talep etmez; ancak aynı zamanda aklın askıya alınmasını reddetmenin yanı sıra “hassasiyet” veya “aşama” gerekçesiyle eleştirinin askıya alınmasını reddetmeyi talep eder. Dolayısıyla sorgulanmayan veya muhasebe edilmeyen bir liderlik, başlangıçtaki söylemi ne olursa olsun zulmün bir tohumudur.

Açıkça belirtilmesi gereken gerçek şudur: Bugün Ahmed Şara tarafından aldatılan kişi, şayet gerçekliklerin/vakıaların cahili ise suçlanmaz; ancak kendisine göstergeler ve karineler sunulduğu halde bunları görmezden gelmeyi tercih ediyorsa suçlanır; çünkü beyandan sonra ısrar etmek iyi niyet değildir, aksine basiretin askıya alınmasıdır.

Şerî ve ahlaki vacip, her kişiyi değişmeyen tek bir terazide tartmayı gerektirir: Peki ideoloji için ne sundu? Onda neyi değiştirdi? İnsanları nereye yönlendiriyor? Koordinasyon kurduğu kişiler kim? Ne pahasına bu tavizler veriliyor? Eğer cevaplar mutmainlik vermekten çok endişeye yol açıyorsa, o zaman sessizlik bir hikmet değil, aksine kasıtsız bir suç ortaklığıdır.

Sonuç olarak aldatılmaktan vazgeçmek bir yenilgi değil, aksine bir cesarettir. Hatayı kabul etmek bir yıkım değil, aksine bir kurtuluştur. İmajın kaybolması korkusuyla yanlış yolu haklı çıkarmaya devam etmek, bireysel bir aldanmayı kitlesel bir felakete dönüştürmenin en kısa yoludur. Hak adamlarla bilinmez, ancak adamlar Hakla/gerçekle bilinirler; dolayısıyla her kim gerçeğe muhalefet ederse, sözleri ne kadar yüce olursa olsun, tüm süslerini kaybeder.

Ümmetin, aşamanın doğasını ve tüm sorunlarının köklü çözümünün ne olduğunu anlaması ve bilmesi gerekir; bu da İslam ile yönetecek, ümmeti birleştirecek ve İslam'ı dünyaya yayacak Halifenin olduğu bir yöneticinin yokluğudur. O halde gelin bu azim olan farz için çalışalım.

Hizb-ut Tahrir Merkezi Medya Ofisi İçin Yazan

Heysem El-Râcihi – Yemen